

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13.04.1994, sp. zn. Cdon 6/94, ECLI:CZ:NS:1994:CDON.6.1994.1

Číslo: 45/1994

Právní věta: Ustanovení § 53 odst. 1 a 2 zákona č. 527/1990 Sb. svěřuje soudu nikoli rozhodování o tom, kdo je majitelem průmyslového vzoru, nýbrž o tom, kdo je původcem průmyslového vzoru (§ 53 odst. 1 tohoto zákona) anebo vyřešení sporu o právu podat přihlášku průmyslového vzoru, a rozhodnout případně, zda toto právo přísluší jiné osobě než přihlašovatel (§ 53 odst. 2 téhož zákona). Ustanovení § 80 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. se vztahuje jen na případy, v nichž byla za účinnosti dříve platného zákona č. 84/1972 Sb. podána přihláška průmyslového vzoru autorem průmyslového vzoru nebo jeho dědicem (ve smyslu ustanovení § 99 odst. 1 dříve platného zákona č. 84/1972 Sb.). Ve smyslu ustanovení § 44 a § 45 zákona č. 527/1990 Sb. je rozhodné, pro kterého zaměstnavatele vytvořil původce průmyslový vzor ke splnění úkolu v pracovním poměru, aby tak mohlo právo původce průmyslového vzoru přejít na zaměstnavatele podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., ovšem nebylo-li smlouvou stanoveno jinak

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.04.1994

Spisová značka: Cdon 6/94

Číslo rozhodnutí: 45

Číslo sešitu: 6-7

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Průmyslový vzor

Předpisy: 527/1990 Sb. § 44

§ 45

§ 53

§ 80

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 45

Ustanovení § 53 odst. 1 a 2 zákona č. 527/1990 Sb. svěřuje soudu nikoli rozhodování o tom, kdo je majitelem průmyslového vzoru, nýbrž o tom, kdo je původcem průmyslového vzoru (§ 53 odst. 1 tohoto zákona) anebo vyřešení sporu o právu podat přihlášku průmyslového vzoru, a rozhodnout případně, zda toto právo přísluší jiné osobě než přihlašovatel (§ 53 odst. 2 téhož zákona).

Ustanovení § 80 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. se vztahuje jen na případy, v nichž byla za účinnosti

dříve platného zákona č. 84/1972 Sb. podána přihláška průmyslového vzoru autorem průmyslového vzoru nebo jeho dědicem (ve smyslu ustanovení § 99 odst. 1 dříve platného zákona č. 84/1972 Sb.).

Ve smyslu ustanovení § 44 a § 45 zákona č. 527/1990 Sb. je rozhodné, pro kterého zaměstnavatele vytvořil původce průmyslový vzor ke splnění úkolu v pracovním poměru, aby tak mohlo právo původce průmyslového vzoru přejít na zaměstnavatele podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., ovšem nebylo-li smlouvou stanoveno jinak.

(Rozsudek Nejvyššího soudu z 13. 4.1994, [Cdon 6/94](#))

Žalobce podal 18. 6.1992 u Krajského soudu v Ostravě žalobu proti žalované akciové společnosti, a to se žalobním návrhem „žalobce je majitelem průmyslového vzoru V 24084/91 o názvu Víceúčelový stánek“. V žalobě uváděl, že vytvořil tento průmyslový vzor v pracovním poměru k jiné organizaci, a to K. v O., která však na rozdíl od žalované akciové společnosti, s ní uzavřel pracovní poměr později, nepodala přihlášku uvedeného průmyslového vzoru Úřadu pro vynálezy.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem z 30. 4.1993, čj. 26 C 10/92-90, rozhodl tak, že „žalobce je majitelem průmyslového vzoru č. 23107, č. přihlášky V-24084/91, o názvu Víceúčelový stánek“, a že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 1836 Kč na účet advokáta žalobce, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

Soud prvního stupně (srov. k tomu § 9 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.) na základě provedeného dokazování dospěl k uvedenému rozhodnutí tak, že pokládal za prokázané, že žalobce měl již v listopadu 1989 zpracován projekt víceúčelového stánku v takovém stavu, že mohl být podkladem pro podání přihlášky průmyslového vzoru obdobného až identického s přihláškou, podanou pak žalovanou akciovou společností 15. 2.1991. Proto měl soud prvního stupně za to, že za těchto okolností mohl podat přihlášku průmyslového vzoru kromě žalobce jen jeho tehdejší zaměstnavatel (tj. K. v O.) podle ustanovení § 99 zákona č. 84/1972 Sb., u kterého byl žalobce zaměstnán v době vytvoření průmyslového vzoru, nikoli žalovaná akciová společnost, protože u ní žalobce nebyl v době vytvoření průmyslového vzoru zaměstnán. Podle názoru soudu prvního stupně „žalobce je podle ustanovení § 80 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. majitelem průmyslového vzoru č. 23107 (podle ustanovení § 52 odst. 2 citovaného zákona), vytvořeného za podmínek ustanovení § 82 odst. 2 zákona č. 84/1972 Sb. v K. v O., který nepodal přihlášku průmyslového vzoru do tří měsíců od 1.1.1991 „.

K odvolání žalované akciové společnosti Vrchní soud v Praze rozsudkem z 25.11. 1993, sp. zn. 7 Co 24/93, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že se „zamítá žaloba na určení, že žalobce je majitelem průmyslového vzoru V-24084/91 o názvu Víceúčelový stánek“. Dále rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované akciové společnosti na nákladech řízení před soudem prvního stupně a před soudem odvolacím 875 Kč, splatných do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odvolací soud ve svém rozhodnutí vycházel z toho, že průmyslový vzor vytvořil žalobce v pracovním poměru, přičemž byl toho názoru, že „nelze pro rozhodnutí ve sporu o právo podat přihlášku průmyslového vzoru přikládat zásadní význam skutkové otázce, zda se tak stalo v pracovním poměru žalobce k žalované akciové společnosti či k jinému zaměstnavateli“. Odvolací soud poukazoval na to, že žádné z přechodných ustanovení zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích (jímž byl zrušen dříve platný zákon č. 84/1972 Sb., o objevech, vynálezech, zlepšovacích návrzích a průmyslových vzorech) na projednávanou věc nedopadá. K tomu odvolací soud uváděl: „Ustanovení § 80 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., které soud prvního stupně použil, se vztahuje na případy, kdy přihláška průmyslového vzoru byla podána před účinností zákona č. 527/1990 Sb., tj. před 1.1. 1991, ale nebylo o ní před tímto datem rozhodnuto. O takový případ v projednávané věci nešlo, poněvadž přihláška průmyslového vzoru byla tu podána 15. 2. 1991“. I když přechodná ustanovení zákona neobsahují výslovnou úpravu, podle názoru odvolacího soudu vyplývá

zejména z ustanovení § 80 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., že se průmyslovému vzoru, vytvořenému za podmínek uvedených v ustanovení § 82 dříve platného zákona č. 84/1972 Sb., přiznává povaha podnikového průmyslového vzoru. Pak se práva původce a zaměstnavatele řídí ustanoveními § 44 a násl. zákona č. 527/1990 Sb. Jestliže byl průmyslový vzor vytvořen za podmínek uvedených v § 82 dříve platného zákona č. 84/1972 Sb. a nebyl před 1. 1. 1991 přihlášen, právo původce podat přihlášku přechází podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. na zaměstnavatele. Odvolací soud v této souvislosti poukazyval na to, že lhůta uvedená v § 44 odst. 3 zákona č. 527/1990 Sb. nemohla začít běžet před 1. 1. 1991. Odvolací soud také v odůvodnění svého rozhodnutí zdůrazňoval, že právní význam přihlášky průmyslového vzoru ve sporu o právo podat přihlášku spočívá v tom, že je rozhodné, zda toto právo příslušelo žalobci ke dni podání přihlášky. Pokud byl průmyslový vzor vytvořen za podmínek uvedených v ustanovení § 82 dříve platného zákona č. 84/1972 Sb. a přihláška byla podána ve lhůtě podle ustanovení § 44 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., nepřislušelo původci právo podat přihlášku. Posléze odvolací soud vycházel z právního názoru, že skutečnost, zda původce vytvořil průmyslový vzor v pracovním poměru k žalované akciové společnosti nebo k jinému zaměstnavateli je irelevantní. Měl za to, že soud nezkoumá, zda právo podat přihlášku příslušelo přihlašovatelovi nebo jinému zaměstnavateli; podle názoru odvolacího soudu „i kdyby bylo prokázáno, že právo podat přihlášku příslušelo jinému zaměstnavateli, nikoli však původci, musel by soud žalobu původce zamítnout“.

Proti rozsudku odvolacího soudu, který byl advokátovi zastupujícímu žalobce doručen 10. 1. 1994, podal žalobce 21. 1. 1994 u Krajského soudu v Ostravě dovolání. Vytýkal odvolacímu soudu nesprávné právní posouzení věci. Namítal, že rozsudek odvolacího soudu dospívá k nesprávnému právnímu posouzení věci především v tom, že „u otázky zaměstnavatele nerozlišuje vztah zaměstnavatele k vytvořenému průmyslovému vzoru, nýbrž pouze vychází ze vztahu zaměstnavatel – zaměstnanec a činí z toho nesprávné závěry“. Dovolatel měl, na rozdíl od odvolacího soudu, za to, že otázka, o jakého zaměstnavatele jde, není otázkou irelevantní, nýbrž otázkou podstatnou. Právo zaměstnavatele na průmyslový vzor, vytvořený zaměstnancem i v pracovním poměru, vyplývá ze vztahu mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem; jen takový zaměstnavatel, pro kterého jeho pracovník vytvořil průmyslový vzor na základě povinností, daných mu zákoníkem práce, může si na průmyslový vzor činit nároky jako majitel. Právo přihlásit průmyslový vzor se vztahuje pouze na zaměstnavatele, který má k výtvaru svého zaměstnance určitá práva, jež lze dovodit z pracovní smlouvy a z plnění pracovní smlouvy, na jejímž základě byl průmyslový vzor vytvořen. Nejde tu o právo kteréhokoliv podniku, jenž přišel do styku s původcem. Po nabytí účinnosti zákona č. 527/1990 Sb., zůstalo právo přihlásit průmyslový vzor pro toho zaměstnavatele, kterému původce na základě pracovní smlouvy vytvořil průmyslový vzor (ve smyslu ustanovení § 82 dříve platného zákona č. 82/1972 Sb.), a to do tří měsíců od nabytí účinnosti zákona č. 527/1990 Sb. Toto právo nemohlo vzniknout dvěma organizacím. Dovolatel proto vzhledem k důvodům uvedeným v dovolání navrhl, aby rozsudek odvolacího soudu byl zrušen.

Nejvyšší soud ČR svým rozsudkem zrušil rozsudek odvolacího soudu i soudu prvního stupně a věc vrátil k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí soudu prvního stupně s tím, že tímto novým rozhodnutím bude rozhodnuto i o nákladech řízení u odvolacího soudu a dovolacího soudu.

Z odůvodnění :

Dovolatelem včas podané (§ 240 odst. 1 o. s. ř.) dovolání proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně, jež je odůvodněno tím, že rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci, je přípustné ve smyslu ustanovení § 238 odst. 1 a § 241 odst. 2 písm. d) o. s. ř.

Dovolatelem v dovolání uplatněná výtka, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, je třeba posoudit již v souvislosti s tím, zda byl správně uplatněn žalobní

nárok v této právní věci v souladu s ustanovením § 80 písm. c) o. s. ř. a v souladu s ustanovením § 53 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb.

Žalobce uplatnil žalobní návrh na určení, že „je majitelem průmyslového vzoru V 24094/11 u názvu Víceúčelový stánek“. Podle ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. se však majitelem průmyslového vzoru stává přihlašovatel průmyslového vzoru, po zapsání průmyslového vzoru do rejstříku průmyslových vzorů Úřadu pro vynálezy, a po vydání osvědčení o zápisu průmyslového vzoru. V této právní věci byl zápis do rejstříku průmyslových vzorů proveden 1. 4.1992 na základě přihlášky z 15. 2. 1991, č. V-24084/91, a 1. 4.1992 bylo také vydáno osvědčení č. 23107.

Soud v občanském soudním řízení není zákonem povolán k tomu, aby svým rozhodnutím založil právní vztah majitele k průmyslovému vzoru. Určit, že je majitelem průmyslového vzoru, by soud mohl jen ohledně toho, kdo byl přihlašovatelem průmyslového vzoru, který pak byl zapsán do rejstříku průmyslových vzorů, a komu bylo potom vydáno osvědčení o zápisu průmyslového vzoru, nikoli tedy ohledně jiné osoby (jiného subjektu). Určovací výrok rozsudku soudu by tu musil vycházet jen z obsahu uváděného zápisu a uváděného usvědčení, provedeného a vydaného Úřadem pro vynálezy, jimiž je i soud vázán.

Ustanovení § 53 odst. 1 a 2 zákona č. 527/1990 Sb. svěřuje soudu nikoli rozhodování o tom, kdo je majitelem průmyslového vzoru, nýbrž o tom, kdo je původcem průmyslového vzoru (§ 53 odst. 1 tohoto zákona), anebo vyřešení sporu o právu podat přihlášku průmyslového vzoru, a rozhodnout případně, zda toto právo přísluší jiné osobě než přihlašovatel (§ 53 odst. 2 téhož zákona).

V daném případě nebylo mezi účastníky řízení sporu o tom, kdo je původcem průmyslového vzoru „Víceúčelový stánek“, jenž byl také uveden na osvědčení č. 23107 (tj. žalobce M. Č.). Sporné však bylo mezi žalobcem a žalovanou akciovou společností, zda této žalované příslušelo právo podat přihlášku průmyslového vzoru (§ 53 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb.). Žalobce, který toto právo žalované akciové společnosti popírá, měl tedy možnost, domáhat se (ve smyslu ustanovení § 53 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb.) žalobou u soudu určení, že žalované akciové společnosti nepřislušelo právo podat přihlášku průmyslového vzoru „Víceúčelový stánek“, jehož původcem je žalobce.

V uvedeném smyslu bylo na soudu prvního stupně, aby postupoval podle ustanovení § 5 a § 43 o. s. ř., poučil žalobce a vyzval ho, aby své nesprávné a neúplné podání opravil a doplnil.

Uvedený nedostatek nebyl odstraněn ani odvolacím soudem.

V daném případě byla přihláška průmyslového vzoru podána Úřadu pro vynálezy 15. 2. 1991, tedy za účinnosti zákona č. 527/1990. Sb., a musela být projednána podle tohoto zákona. Je nutno přisvědčit názoru odvolacího soudu, že tu nedopadá ustanovení § 80 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., které se vztahuje na případy, v nichž byla za účinnosti dříve platného zákona č. 84/1972 Sb. podána přihláška průmyslového vzoru autorem průmyslového vzoru nebo jeho dědicem (ve smyslu ustanovení § 99 odst. 1 dříve platného zákona č. 84/1972 Sb.). Toto ustanovení dávalo zaměstnavateli původce průmyslového vzoru možnost požádat ve lhůtě tří měsíců od nabytí účinnosti zákona č. 527/1990 Sb., aby byl brán v těchto uvedených případech jako přihlašovatel průmyslového vzoru; nepožádal-li zaměstnavatel o své zapsání jako přihlašovatel ve zmíněné lhůtě, platilo v těchto případech, že o zápis průmyslového vzoru do rejstříku, vedeného Úřadem pro vynálezy, požádal jeho původce, když zákon č. 84/1972 Sb. znal jen autorství průmyslového vzoru.

Nevztahovalo-li se na daný případ žádné z přechodných ustanovení zákona č. 527/1990 Sb. (nevyjímaje ustanovení § 80 tohoto zákona), pak bylo nutno spor mezi žalobcem a žalovanou akciovou společností o právo podat přihlášku průmyslového vzoru posoudit v celém rozsahu podle ustanovení zákona č. 527/1990 Sb., a tedy především podle ustanovení § 44 až § 47 tohoto zákona,

když žalobce i žalovaná akciová společnost shodně uváděli, že průmyslový vzor Víceúčelový stánek byl vytvořen v pracovním poměru.

Podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. přechází právo původce podat přihlášku průmyslového vzoru na zaměstnavatele, vytvořil-li původce průmyslový vzor ke splnění úkolu v pracovním poměru (nebylo-li smlouvou ustanoveno jinak). Původce, který vytvořil průmyslový vzor v pracovním poměru, je povinen zaměstnavatele o této skutečnosti neprodleně vyrozumět písemně a předat mu podklady k posouzení průmyslového vzoru (§ 44 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb.). Nepodá-li zaměstnavatel přihlášku ve lhůtě do tří měsíců od vyrozumění o vytvoření průmyslového vzoru, může průmyslový vzor přihlásit původce (§ 43 odst. 3 zákona č. 527/1990 Sb.).

Splnění všech těchto uvedených zákonných předpokladů, nezbytných k podání přihlášky tzv. podnikového průmyslového vzoru, nebylo však v této věci soudem prvního stupně plně zjištěno a objasněno, protože soud prvního stupně vycházel z toho, že na daný případ dopadá ustanovení § 80 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., a tedy také ustanovení § 82 dříve platného zákona 84/1972 Sb.

V důsledku tohoto svého právního názoru se soud prvního stupně nezabýval ani ustanovením § 45 zákona č. 527/1990 Sb. (jemuž obdobné ustanovení nebylo obsaženo v dříve platném zákoně č. 84/1972 Sb.), podle něhož práva a povinnosti vyplývající z ustanovení § 44 zákona č. 527/1990 Sb. zůstávají po skončení pracovního poměru původce u zaměstnavatele nedotčena.

Odvolací soud se výkladem a aplikací ustanovení § 45 zákona č. 527/1990 Sb. rovněž nezabýval, protože vycházel z právního názoru, že „je irelevantní, zda žalobce vytvořil průmyslový vzor v pracovním poměru k žalované akciové společnosti nebo k jinému zaměstnavateli“.

Ustanovení § 45 zákona č. 527/1990 Sb. musí být ve svém obecně formulovaném znění chápáno jako vztahující se nejen na případ skončení posledního pracovního poměru původce, po němž již nový pracovní poměr nenavázal, nýbrž vztahuje se i na případy, v nichž původce skončil jeden pracovní poměr u jednoho zaměstnavatele a uzavřel pracovní poměr s dalším zaměstnavatelem. Jestliže tu zákon zajišťuje (v § 45 zákona č. 527/1990 Sb.) původci nedotčenost jeho práv (a ovšem i povinností) vyplývajících z ustanovení § 44 zákona č. 527/1990 Sb., pak nelze přisvědčit názoru, že je v takovém případě nerozhodné, zda byl průmyslový vzor vytvořen vůči kterémukoli ze zaměstnavatelů, u nichž původce pracoval dříve a potom i později. Ještě výrazněji by se nesprávnost tohoto závěru jevila v případech, v nichž původce sjednal několik pracovních poměrů souběžně (jak to připouští ustanovení § 69 zák. práce), nebo konal-li práce ještě v dalším (vedlejší) pracovním poměru (jak to připouští ustanovení § 70 odst. 1 zák. práce).

Je třeba mít také na zřeteli ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 550/1990 Sb., o řízení ve věcech vynálezů a průmyslových vzorů, podle něhož, není-li přihlašovatel původcem průmyslového vzoru, popřípadě nemá-li právo podat přihlášku průmyslového vzoru podle ustanovení § 44 zákona č. 527/1990 Sb., musí být k přihlášce přiložen doklad o právu podat přihlášku průmyslového vzoru.

Z uvedeného tedy vyplývá, že je ve smyslu ustanovení § 44 a § 45 zákona č. 527/1990 Sb. rozhodné, pro kterého zaměstnavatele vytvořil původce průmyslový vzor ke splnění úkolu v pracovním poměru, aby tak mohlo právo původce průmyslového vzoru přejít na zaměstnavatele podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., ovšem nebylo-li smlouvou stanoveno jinak.

Je tedy třeba přisvědčit dovolání dovolatele, který své dovolání odůvodňuje tím, že pravomocné rozhodnutí v této právní věci spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Nesprávné právní posouzení věci spočívá v daném případě v tom, že soudy obou stupňů rozhodovaly o určení toho, zda žalobce je „majitelem průmyslového vzoru o názvu Víceúčelový stánek“, třebaže

tato otázka je ve smyslu ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. vyřešena zápisem Úřadu pro vynálezy do rejstříku průmyslových vzorů, jímž se přihlašovatel stává majitelem průmyslového vzoru, jemuž Úřad pro vynálezy vydá osvědčení o zápisu průmyslového vzoru s uvedením jména původce průmyslového vzoru. To se také v daném případě stalo na základě přihlášky č. V-24084/91, jež došla Úřadu pro vynálezy 15. 2.1991 a na jejímž základě bylo Úřadem pro vynálezy (označovaném dříve jako Federální úřad pro vynálezy) vydáno osvědčení o zápisu průmyslového vzoru do rejstříku těchto vzorů s číslem 23107 a s datem 1. 4. 1992, a to ohledně průmyslového vzoru „Víceúčelový stánek“ majiteli K. 90 v Z., jehož původcem je M. Č. Pokud by tu nedošlo ve smyslu ustanovení § 53 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. k přepsání majitele průmyslového vzoru, pak tento zápis průmyslového vzoru platil ve smyslu ustanovení § 54 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. 5 let ode dne podání přihlášky průmyslového vzoru (tedy v daném případě do

15. 2.1996). Nemohl tedy soud v době vydání svého rozsudku dospět k odlišnému závěru, že majitelem shora uvedeného průmyslového vzoru je někdo jiný než ten, komu bylo vydáno osvědčení o zápisu průmyslového vzoru.

Předmětem řízení tu mohlo být ve smyslu ustanovení § 53 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. ve sporu mezi původcem průmyslového vzoru a majitelem průmyslového vzoru jen to, zda právo podat přihlášku průmyslového vzoru „Víceúčelový stánek“ příslušelo žalujícímu původci tohoto průmyslového vzoru a nikoli žalovanému majiteli tohoto vzoru.

Právní posouzení důvodnosti nebo nedůvodnosti žaloby soudem prvního stupně bylo ovlivněno nesprávným názorem tohoto soudu při výkladu a aplikaci ustanovení § 80 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., jak na to poukázal i odvolací soud ve svém rozsudku. Toto citované ustanovení se týká jen přihlášek průmyslových vzorů, o nichž nebylo před nabytím účinnosti zákona č. 527/1990 Sb. rozhodnuto.

Odvolací soud sice ve svém rozhodnutí správně vyložil a proto v daném případě neaplikoval ustanovení § 80 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., ale při výkladu ustanovení § 44 zákona č. 527/1990 Sb.

(bez přihlednutí i k ustanovení

§ 45 téhož zákona) dospěl k nesprávnému právnímu závěru, že je irelevantní, zda žalobce vytvořil průmyslový vzor v pracovním poměru k žalované akciové společnosti nebo k jinému zaměstnavateli. Tento právní názor ovšem neodpovídá, jak již bylo shora uvedeno, tomu, že v ustanovení § 44 odst. 3 zákona č. 527/1990 Sb. jsou stanoveny zákonné předpoklady pro přihlášení průmyslového vzoru, vytvořeného ke splnění úkolu v pracovním poměru původcem, ovšem jen nepodal-li zaměstnavatel přihlášku ve lhůtě tří měsíců od vyrozumění (ze strany původce) o vytvoření průmyslového vzoru. Bylo tedy nezbytné, aby v řízení před soudy obou stupňů bylo v projednávané věci na základě účastníky označených důkazů (§ 120 odst. 1 o. s. ř.) objasněno a doloženo, zda žalující původce vytvořeného průmyslového vzoru vytvořil tento vzor ke splnění úkolu v pracovním poměru se žalovanou akciovou společností a zda nedošlo mezi ním a zaměstnavatelem, u něhož průmyslový vzor vytvořil, např. ke smlouvě, že právo podat přihlášku nepřechází na zaměstnavatele (srov. § 44 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb.). Nebylo také objasněno a doloženo, zda žalobce vyrozuměl zaměstnavatele, u něhož vytvořil průmyslový vzor, písemně o vytvoření vzoru (§ 44 odst. 2 téhož zákona), zda zaměstnavatel, u něhož původce vytvořil průmyslový vzor, nepodal přihlášku průmyslového vzoru (§ 44 odst. 3 citovaného zákona), zda v případě skončení pracovního poměru původce u zaměstnavatele, pro něhož vytvořil průmyslový vzor ke splnění úkolu v pracovním poměru, zůstalo právo původce nedotčeno (§ 45 zákona č. 527/1990 Sb.), a zda případně mezi původcovými zaměstnavateli (předchozím a nynějším) nedošlo k právnímu úkonu (např. smlouvě, dohodě), jenž by mohl být přiložen jako doklad o právu žalované akciové společnosti podat přihlášku průmyslového

vzoru (srov. § 25 odst. 4 vyhlášky č. 550/1990 Sb.).

Uvedené okolnosti nebyly však v řízení u soudů obou stupňů v daném případě spolehlivě zjišťovány (§ 6 o. s. ř.), a to zejména pro nesprávné právní posouzení věci (srov. § 241 odst. 2 písm. d/ o. s. ř.). Nemohl proto dovolací soud dospět k závěru, že rozhodnutí odvolacího soudu je správné, a bylo proto nutno přikročit podle ustanovení § 243b odst. 1 o. s. ř. ke zrušení tohoto rozhodnutí. Protože i rozhodnutí soudu prvního stupně má vady, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, zrušil dovolací soud i toto rozhodnutí a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 o. s. ř.) a k novému rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že v této věci šlo o případ rozhodnutí spočívajícího na nesprávném právním posouzení věci (§ 241 odst. 2 písm. d/ o. s. ř.) rozhodl dovolací soud o dovolání bez nařízení jednání ve věci (§ 243a odst. 1 o. s. ř.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 243b odst. 4 a § 243d odst. 1, věta třetí, o. s. ř.